

- ПЕТРИНСКИ /инсинуира натъртено/. - А не те ли дразни прекомерното възхищение на съпруга ти от ума й? И навикът му да посещава ателието й?
- АНА /изсмива се високо/. - Караш ме да се смея, Андрей Теодоси винаги се е интересувал от изкуство. Нима трябва да се дразня от дружбата ~~их~~ между хората? Да не живеем в робовладелческа епоха?
- ПЕТРИНСКИ /избухва високо и гневно/. - Стига с тия епохи! Продължи ни ушите ми с тях! Аз съм от една епоха, ти си от друга епоха, а между нас се мотаят типове от преходната епоха! Ей такива едни като Глафира! Ни риба, ни рак!
- АНА /смее се/. - Казва се "преходен период", а не "епоха".
- ПЕТРИНСКИ - Не знам как се казва. /Махва сърдито с ръка./
- МАРИЯ - Той поставя и мене в тази епоха, но забравя великодушно себе си.
- АНА - Какво лошо виждаш у Глафира?
- ПЕТРИНСКИ /саркастично/. - Нищо! Гордост за съпруга си и украшение по официалните приеми.
- АНА - Ти не се ли гордееш с хубостта на жена си?
- ПЕТРИНСКИ - Предпочитам да се гордея с скромността й.
- АНА ~~интересен и своеобразен човек~~ - Глафира е своеобразен, интересен човек - характер.
- В пейзажите й има много настроения и аз споделям одобрението на Теодоси.
- ПЕТРИНСКИ - Е, да! Формализмът се прокарва най-лесно в пейза-